

Arrest

nr. 207 461 van 1 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. BOURGEOIS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Verzoeker wordt tweemaal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), respectievelijk op 3 oktober 2016 en 1 februari 2017.

1.2. Op 21 februari 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 11 mei 1988. U bent een soenitische moslim van Arabische origine. U bent afkomstig uit Bagdad, waar u samen met uw beide ouders, uw broers en zussen in de Al Jihad wijk woonde.

Van 2010 tot en met 2014 baatte u een winkel uit in de Souk Al Shabi in de Al Jihadwijk. U fokte eveneens duiven thuis op jullie dak. Begin april 2015 ging u uw vogels eten geven rond 14.00 uur in de namiddag. Vanop het dak zag u een verdachte beweging aan het huis aan de overkant van de straat, dat eigendom was van de familie S. (...). U zag M. (...) en M. A. S. (...) een lichaam, gerold in een deken, vanuit hun huis in de koffer van hun auto leggen. Gezien er een net rond jullie dak stond, kon u hen zien, maar zagen zij u niet. U bracht niemand op de hoogte van wat u gezien had, maar probeerde M. (...) in de periode hierna zoveel mogelijk te ontwijken.

Op vrijdag 14 augustus 2015 was u onderweg naar Bab Al Sharki. Onderweg, tussen de Al Badrie moskee en de Al Abbas school, zag u M. (...), die een geboeide en geknielde persoon neerschoot. Toen M. (...) u opmerkte, begon hij u uit te schelden en begon hij naar u te roepen dat u moest stoppen. U kon ontsnappen en nam een taxi naar uw oom die in de Al Amel wijk woonde. Daar toegekomen, belde u uw broer A. (...) met de vraag naar u te komen. Eens A. (...) was aangekomen, vertelde u hem wat er gebeurd was. Hierop besloot A. (...) bij u te blijven. Rond half 10 werd u door uw vader gebeld. Hij vertelde u dat M. (...) bij hem was langs geweest en dat hij u bedreigd had. U vertelde uw vader vervolgens wat er die ochtend gebeurd was. Uw vader raadde u en uw broer aan bij uw nonkel in de Al Amel wijk te blijven. Op zaterdag 15 augustus 2015 rond 12.00 uur 's middags bracht Al. (...), een vriend van uw overleden broer O. (...), de paspoorten van u en uw broer A. (...). Dezelfde dag kochten jullie jullie vliegtickets om Irak te verlaten.

Op maandag 17 augustus 2015 verliet u Bagdad samen met uw broer A. (...). Jullie namen het vliegtuig naar Erbil. In de ochtend van 18 augustus 2015 namen jullie het vliegtuig vanuit Erbil naar Ankara, waar jullie dezelfde dag aankwamen. Op 20 augustus 2015 verlieten jullie Turkije. Via Griekenland en de Balkanroute bereikten jullie Europa. Jullie kwamen in België aan op 8 september 2015 en vroegen asiel aan op 11 september 2015. Toen u ongeveer een maand in België was, vertelde uw familie u dat de familie van M. (...) nogmaals was langs gekomen om naar u te vragen.

Op 17 december 2015 keerde uw broer A. (...) terug naar Irak omdat hij een relatie had met een Irakees meisje. Op 3 januari 2016 werd uw broer A. (...) neergeschoten toen hij onderweg was naar de bakker. Hij stierf aan zijn verwondingen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart, uw woonstkaart, een overlijdensakte van uw broer O. (...), een medisch attest in verband met het overlijden van uw broer O. (...), een overlijdensakte van uw broer A. (...), een attest van uw verhuis naar Waset in 2006 en de envelop van DHL waarmee uw documenten naar u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U beroept zich op een vrees voor vervolging op basis van dreigementen die u ontving van M. A. S. (...), omwille van het feit dat u hem een moord hebt zien plegen. U vreest bij terugkeer naar Irak door hem vermoord te worden.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.

Om te beginnen legde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS zeer vage verklaringen af omtrent de milities actief in uw wijk en meer bepaald omtrent de militie, tot dewelke uw vervolger, M. A. S. (...), zou behoren. Initieel verklaarde u dat er veel milities actief waren in uw wijk, maar dat u hun namen niet kende. U verklaarde dat u enkel de militie kende door dewelke u moest vertrekken uit Irak. Gevraagd om welke militie dit dan ging, antwoordde u dat u het niet wist, maar dat hun leden militaire kledij droegen (CGVS I p. 4). U verklaarde over uw vervolger M. (...) dat hij en zijn broer vroeger tot het Mahdi

leger behoorden. Tegenwoordig zouden zij ook lid zijn van een militie, maar u zou niet weten van dewelke (CGVS I p. 10 - 11). Wanneer u nogmaals gevraagd werd tot welke militie M. (...) en zijn familie dan behoorden, verklaarde u andermaal dit niet te weten (CGVS I p. 12). Dit is echter zeer opmerkelijk, gezien u beweert dat de S. (...) stam, tot dewelke M. (...) behoort, sinds 2006 massaal naar het deel van de Jihad wijk waar u woonde nl. 'deel 95' is gemigreerd. Niet alleen M. (...) en zijn familie behoorden tot een militie, de andere leden van de stam zouden tot deze zelfde militie behoren (CGVS II p. 6) en zouden bovendien de controle hebben over de volledige wijk (CGVS I p. 11-12). Dit maakt het des te opmerkelijker dat u niets zou kunnen zeggen over de militie waartoe M. (...) en de S. (...) stam zouden behoren. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat de S. (...) stam behoorde tot Al Hashd Al Shaabi en Asa'ib, gezien dat de meest bekende milities zijn (CGVS I p. 12). Later verklaarde u dat M. (...) daarenboven een leider van Al Hashd Al Shaabi zou zijn (CGVS I p. 12). Het is echter zeer opmerkelijk dat u zo vaag blijft over de identiteit van M. (...) en de militie tot dewelke hij zou behoren, terwijl u initieel zelfs beweert dat deze militie mede de reden vormde voor uw vertrek uit Irak (CGVS I p. 4). Bovendien komt het de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede dat u enkel na confrontatie de namen van milities kon geven waartoe de S. (...) stam zou behoren en u uw stelling motiveert met het feit dat dit 'de meest gekende milities zijn' (CGVS I p. 12). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u daarenboven dat M. (...) en zijn familie ofwel tot de militie Asa'ib of tot de militie Kata'ib zouden behoren (CGVS II p. 6). Wederom motiveerde u deze vermoedens met het feit dat deze twee milities de meest aanwezige milities in jullie buurt zouden zijn (CGVS II p. 11). Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat u tijdens het eerste gehoor vermeldde dat M. (...) tot Asa'ib of Al Hashd Al Shaabi zou behoren, verklaarde u dat dit een vergissing was en dat u ofwel verkeerd werd begrepen of dat u uw ideeën niet op de beste manier heeft verteld (CGVS II p. 11). Deze uitleg overtuigt niet gezien u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS tot drie maal toe de naam van Al Hashd Al Shaabi noemde terwijl u sprak over de S. (...) stam (CGVS I p. 12). Gezien de vrees voor M. (...) de reden was voor uw vertrek uit Irak, kan dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen over zijn identiteit. Het feit dat u slechts zulke vage en inconsistente verklaringen aflegt omtrent de militie tot dewelke uw vervolger zou behoren doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder blijken de verklaringen die u aflegt over de ontvoering waarvan u in april 2015 getuige was weinig overtuigend en doorleefd. Wanneer u werd gevraagd wat u deed nadat u deze ontvoering had gezien (CGVS I p. 12-13), verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u naar uw winkel ging (CGVS I p. 13, 16). Dit is echter weinig plausibel gezien u eerder in hetzelfde gesprek verklaarde dat u in 2014 stopte met uw winkel uit te baten gezien de huur te duur was en u schrik had dat er zich incidenten zouden afspelen (CGVS I p. 5-6). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat dit niet kon kloppen, verklaarde u dat u niet naar uw eigen winkel ging, maar naar de winkel van uw broer A. (...), die kinderkledij verkocht (CGVS I p. 16). Deze uitleg overtuigt niet. U verklaarde immers verschillende keren dat u in de periode nadat u getuige was van deze ontvoering uw tijd doorbracht met uw vogels of in uw winkel in de souk al shabi (CGVS I p. 8, 12). Gezien u getuige was van een ontvoering – een gebeurtenis die zekere impact op u moet hebben gehad – u verklaarde immers sindsdien M. (...) te vrezen (CGVS I p. 12) – kan echter van u verwacht worden dat u zich beter zou herinneren wat u na dit voorval deed. Het feit dat u hier niet in slaagt en de chronologie van de feiten door elkaar haalt, maakt dat uw relaas weinig doorleefd overkomt. Daarenboven verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u niemand over de ontvoering inlichtte (CGVS I p. 13). U zou niets verteld hebben aan uw familie gezien u hen geen extra zorgen en angst wou bezorgen (CGVS I p. 13). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u aanvankelijk hetzelfde, u zou aan niemand verteld hebben wat u had gezien. Zelfs nadat u getuige was geweest van de moord zou u niets over deze ontvoering hebben verteld (CGVS II p. 10). Later in het gesprek verklaarde u echter dat u uw broer A. (...) twee dagen na de ontvoering hierover had ingelicht (CGVS II p. 10). Gevraagd waarom u initieel verklaarde niemand te hebben ingelicht, terwijl uit uw latere verklaringen anders blijkt, antwoordde u dat u het aan niemand had verteld buiten uw broer A. (...). U zou dit feit onmogelijk niet aan uw broer hebben kunnen vertellen gezien jullie altijd samen waren (CGVS II p. 13). Deze uitleg overtuigt niet. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten vormt geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Gezien deze ontvoering de eerste keer vormde dat u M. (...) iets crimineels zag uitvoeren en u daarenboven zelf beweerde M. (...) hierna te vrezen (CGVS I p. 12), kan dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen omtrent de gebeurtenissen en uw eigen acties hierna. Het feit dat u hier niet in slaagt, komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede. Bovenstaande elementen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit uit uw relaas.

Uw verklaringen over de gebeurtenissen die volgden op de moord waarvan u in augustus 2015 getuige was overtuigen evenmin. U verklaarde dat u, na de moord, naar uw oom in de Al Amel wijk vluchtte. Diezelfde dag had u verschillende keren contact met uw familie. Tijdens een eerste telefoongesprek met

uw vader werd u verteld dat M. (...) hem had gesproken en u hierbij had bedreigd. In een tweede telefoongesprek werd u verteld dat de moeder van M. (...) langs jullie winkel kwam en naar u vroeg. In een derde telefoongesprek zou uw vlucht uit Irak zijn besproken geweest. De verklaringen die u aflegde omtrent het contact dat u die dag had met uw familie zijn echter niet consistent. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u bij het eerste telefoongesprek door uw vader werd opgebeld die u vroeg wat er gaande was. U zou uw vader vervolgens zelf hebben gecontacteerd om te vragen hoe de situatie was. Bij het telefoongesprek waarin uw reis werd besproken, was uw vader wederom degene die u opbelde (CGVS I p. 9). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader telkens diegene was die het initiatief nam om u te contacteren. U zou uw vader zelf niet opgebeld hebben (CGVS II p. 5-6). Toen u met deze feiten werd geconfronteerd, bleef u volhouden dat u uw vader niet zelf had gecontacteerd en dat u hier zeker van was (CGVS II p. 12). Deze verklaring volstaat niet. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten, geeft geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat deze drie telefoontjes respectievelijk om 10.30 uur, 's avonds en 's nachts plaatsvonden (CGVS I p. 9). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader u telefonisch contacteerde om half tien 's ochtends, in de middag en in de late namiddag (CGVS II p. 5). U verklaarde dat het derde telefoontje – nl. het telefoontje over uw reis – om zeven uur in de namiddag had plaatsgevonden (CGVS II p. 5). Op dit moment zou het nog niet donker zijn geweest buiten (CGVS II p. 12). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor bleek echter dat het telefoongesprek over uw reis 's nachts zou hebben plaatsgevonden (CGVS I p. 9). Wanneer u geconfronteerd werd met deze inconsistente verklaringen verklaarde u dat u met 'namiddag', 'avond' en 'nacht' hetzelfde tijdstip bedoelde en dat de term 'namiddag' zoals door u bedoeld de periode vanaf 17.00 uur beschrijft (CGVS II p. 12). Deze uitleg is echter niet aannemelijk. Het lijkt immers weinig waarschijnlijk dat u voor een telefoontje dat om 19.00 uur werd gepleegd op een moment dat het buiten nog licht was, de tijdsaanduiding "nacht" zou hebben gebruikt tijdens uw eerste interview, dit des te meer omdat de term "nacht" in se inhoudt dat de zon onder is. Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u, aangekomen bij uw oom, uw broer A. (...) opbelde. U zou een paar keer hebben moeten proberen vooraleer u hem kon bereiken gezien hij lag te slapen (CGVS I p. 8). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS echter werd gevraagd of u uw broer A. (...) onmiddellijk kon bereiken, verklaarde u het zich niet meer te herinneren (CGVS II p. 7). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat dit incident anderhalf jaar geleden had plaatsgevonden en dat u zich niet alle details kon herinneren (CGVS II p. 12-13). Deze uitleg overtuigt niet. Gezien u getuige was geweest van een moord, gezien de twee andere vervolgingsfeiten – nl. de bedreiging door M. (...) via uw vader en de moeder van M. (...) die langskwam in jullie winkel om naar u te vragen – eveneens diezelfde dag plaatsvonden, gezien u diezelfde dag ook nog de beslissing nam om Irak te verlaten, kan dan ook verwacht worden dat de verschillende gebeurtenissen van die dag een indruk hebben achtergelaten die als het ware in uw geheugen zou staan gegrift. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen over de verschillende gebeurtenissen van die dag, op welke manier en wanneer zij aan u werden gecommuniceerd. Het feit dat u hierover zulke inconsistente verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw verklaringen over de gebeurtenissen die zich afspeelden na uw vertrek overtuigen evenmin. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw familie u ongeveer een maand na uw aankomst in België vertelde dat er nog naar u gevraagd werd door dezelfde persoon die u bedreigd had (CGVS I p. 5). U verklaarde dat de familie van M. (...) na uw vertrek uit Irak nog een twee of drietal keer bij uw familie langs ging en naar u vroeg. Uw familie zou u hier niets meer over willen vertellen om u niet ongerust te maken (CGVS I p. 15). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS legde u echter zeer vage en inconsistente verklaringen af omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek uit Irak. U verklaarde initieel dat u niet wist hoeveel keer de familie van M. (...) bij uw familie langs ging. Later vertelde u dat u niet wist of de familie van M. (...) na uw vertrek al dan niet bij uw familie langs was geweest. Vervolgens verklaarde u dat u zich niet kon herinneren of de familie van M. (...) bij u was langs geweest. Uw familie had het u misschien wel vermeld, maar u kon het zich niet herinneren (CGVS II p. 11 – 12). Het spreekt voor zich dat deze elementen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Gezien u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS wel duidelijke verklaringen omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek zou kunnen afleggen, lijkt het weinig aannemelijk dat u deze informatie zou zijn vergeten op het moment dat het tweede gehoor plaatsvond. Daarenboven lijkt het ongeloofwaardig dat iemand die Irak ontvlucht is na het zien van een moord en één verbale dreiging van deze moordenaar, het verloop van de situatie na zijn vertrek niet zou opvolgen en zich niet zou kunnen herinneren of zijn vervolger en/of de familie van zijn vervolger nog steeds op zoek naar hem zouden zijn. Het feit dat u hieromtrent geen duidelijke verklaringen kan afleggen, doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, dit des te

meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat u nog regelmatig contact heeft met uw familie (CGVS II p. 2) en u met andere woorden wel de mogelijkheid heeft zich hierover te informeren.

U verklaarde verder dat uw broer A. (...) samen met u uit Irak was gevlucht, omdat uw vader dit gevraagd had, A. (...) even oud was als u en hij op u leek (CGVS I p. 9, 15). Uw broer deed afstand van asiel op 17 december 2015 en keerde terug naar Bagdad gezien hij zijn vriendin wou zien. Het feit dat uw broer vrijwillig afstand deed van asiel en terugkeerde naar Bagdad doet echter afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees op vervolging. U verklaarde dat A. (...) op 3 januari 2016 werd neergeschoten door M. (...). Gevraagd hoe u hier zeker van was, verklaarde u dat er niemand anders was die u of uw broer zou willen vermoorden. A. (...) zou zijn vermoord ofwel omdat M. (...) hem met u had verward, ofwel als rechtstreekse waarschuwing en bedreiging aan u gericht (CGVS I p. 15). Zoals hierboven echter reeds werd beargumenteerd kan geen geloof gehecht worden aan de problemen die u met M. (...) gehad zou hebben. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw broer A. (...) vermoord zou zijn en dit omwille van uw problemen. Bovendien vermeldde u aanvankelijk, wanneer u gevraagd werd of uw familie nog problemen had gehad na uw vertrek uit Irak, de moord op uw broer A. (...) niet (CGVS I p. 5) en haalde u enkel aan dat uw familie onder druk werd gezet – verbaal en non-verbaal – m.b.t. uw verblijfplaats, zonder meer. Ook deze vaststelling is niet bevorderlijk voor de doorleefdheid en dus geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw broer O. (...) werkte bij de verkeerspolitie in Bagdad. U verklaarde dat hij in 2010 tijdens zijn werk werd neergeschoten en stierf. U verklaarde dat hij werd neergeschoten door een onbekende gewapende groepering omdat hij soenniet was (CGVS p. 16). Er dient echter opgemerkt te worden dat dit voor u geen reden vormde Irak te verlaten en om internationale bescherming te zoeken. Bovendien heeft dit voorval geen betrekking op de persoonlijke problemen die u heeft gekend in Irak in 2015.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34;

UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot

uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het

conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden

dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en verweernota

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, §2, van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur*”, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht. De verzoeker is eveneens de mening toegedaan dat een manifeste appreciatiefout werd begaan. Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat de schending van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Koninklijk besluit van 11 juli 2003) wordt aangevoerd.

Wat betreft het eerste onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoeker concreet uiteen:

“Met oog op het Verdrag van Genève, is verzoeker het slachtoffer geweest van ernstige feiten van bedreigingen en vervolgingen en heeft hij gegronde vrees voor vervolgingen ten aanzien van zijn land van herkomst.

De daden van vervolgingen en de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker zijn gebonden aan het Verdrag van Genève.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon uitgeoefend.

De grieven van de Commissaris generaal zijn onvoldoende om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie en de opmerkingen geuit in huidig beroep.

We menen, op basis van de objectieve beschikbare informatie en de coherente verklaringen van verzoeker dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Inderdaad, indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « (...) »

(vrije vertaling : « onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden als te weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die geviseerd worden door de Conventie van Genève ; dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt ; dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker, het uiten van deze twijfel er niet van ontheft zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden

die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden. » (zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RVV n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, « (...) »

(vrije vertaling : « Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden ... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak « bewijzen » en indien dit een absolute voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest. Het is dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. ») (Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming :« (...) »

(vrije vertaling : « Indien de vaststelling van de feiten en het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke fase zijn in het onderzoek naar de nood voor bescherming, moet men vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt. Indien een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, ontheft het uiten van deze twijfel er niet van in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden, dewelke voldoende kan vastgesteld worden, ondanks deze twijfel, door elementen van de zaak die overigens, voor zeker worden gehouden. » (RVV, n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag).

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen".

Bovendien, "Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven".

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt.

Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Irak geen risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen.

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hem het voordeel van twijfel verleent worden en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Irak.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker meent dat de motieven van de CGVS op basis waarvan zijn asielaanvraag niet aangenomen werd niet kunnen bevestigd worden.

Verzoeker meent dat de appreciatie van de CGVS zuiver subjectief is en geen steun vindt in de objectieve stukken van het dossier, noch in tegenstrijdigheden of onvolledigheden die zijn relaas zou vertonen, quod non.

Verzoeker meent dat hem ten onrechte « vage » verklaringen verweten worden met betrekking tot de militie.

Hij weet dat in 2006 de voornaamste militie het Mahdi-leger was.

Het is slechts later dat twee andere grote milities op het toneel verschenen : Al Hashd Al Shaabi en Asaib al Elhak. Het begrip Al Hashd Al Shaabi omvat alle andere, reden waarom hij deze een aantal keren vermeldde.

Het is ten andere zeer moeilijk de milities te differentiëren, zij dragen quasi hetzelfde uniform, hebben dezelfde modus operandi, enz... - Beide milities (Asaib en Kataib) zijn beiden actief in zijn buurt, zodanig dat het onmogelijk is te zeggen tot welke militie M. (...) behoort.

Verzoeker wil opmerken dat de CGVS niet betwist dat hij wel degelijk recent uit Bagdad afkomstig is.

Verzoeker wil opmerken dat het CGVS hem onterecht onnauwkeurigheden in zijn verklaringen betreffende M. (...) verwijt.

Verzoeker heeft wel degelijk zeer specifieke informatie gegeven over M. (...), zijn familie en met name dat deze na zijn ontslag uit de gevangenis deel uitgemaakt heeft van het Mahdi leger :

CGVS 1 p.10 : (...)

Verzoeker vertelde verder dat hij niet opgegroeid is met de familie, ook al waren ze buuren. Ze zijn slechts omstreeks 2008 in de wijk komen wonen :

CGVS1 p11 (...)

Het CGVS verliest uit het oog dat er belangrijke spanningen bestaan tussen sijieten en soennieten. Het is niet zo dat zij gemakkelijk vrienden worden. Dat is des te meer het geval nu M. (...) duidelijk tot de milities behoorde.

Uit het verhoorverslag blijkt ook dat verzoeker niet steeds de strekking van de vragen van de P.O. in dat verband begreep :

(...)

CGVS 1 p.11

Dat bovendien de CGVS klaarblijkelijk niet begrijpt dat in een stad als Bagdad en al zeker niet als Soenniet, men niet gaat socialiseren met een Sijiet die overduidelijk tot de milities behoort. Men gaat deze uit de weg, men is er bang van :

CGVS 1 p.11 : (...)

De CGVS schijnt ook te denken dat de milities en de splinters ervan elk zich duidelijk en onderscheiden afficheren, daar waar dit niet blijkt uit de algemene informatie.

Het is dan ook duidelijk dat de veronderstellingen van verzoeker gebaseerd zijn op zijn waarnemingen en op de algemene informatie over de situatie waarin hij dagelijks leefde, moest leven, waarbij het een feit was dat hoe minder contact met de milities, hoe beter het was.

CGVS 1, p 12 (...)

Verzoeker kan enkel bevestigen welke de bekende milities zijn, waartoe M. (...) allicht behoort.

Het is onterecht dat de CGVS uit de voorzichtigheid om M. (...) geen verkeerd etiket op te plakken, zegt dat hij niet weet tot welke militie hij precies behoorde , dat wil echter niet zeggen dat hij niet tot een militie zou behoren zoals de CGVS insinueert.

Verzoeker heeft steeds gezegd dat hij niet wist tot welke militie M. (...) behoorde, allicht een belangrijke. Dit blijkt ook uit datgene wat hij bevestigt bij zijn tweede verhoor.(...)

Dit eerste motief van de CGVS kan dan ook niet weerhouden worden.

Ook het tweede motief van de CGVS kan niet gevolgd worden.

(...)

Verzoeker wil bevestigen dat hij niet naar zijn eigen winkel ging, doch wel naar deze van zijn broer A.

(...).

Zij waren zeer hecht.

Het feit dat het relaas van verzoeker mbt deze ontvoering weinig doorleefd was, is bovendien een subjectieve interpretatie van de CGVS.

Er moet bovendien rekening mee gehouden worden dat het feit dat men in een dergelijke context geleefd heeft, en meegemaakt heeft wat men meegemaakt heeft, dat de ontvoering van een onbekende bijna een fait divers is, in vergelijking met bv. de moord op A (...).

CGVS 1 p.12 (...)

CGVS 1 p.13 (...)

CGVS 1 p.13 (...)

Ook tijdens het tweede verhoor is het relaas van verzoeker eenduidig :

CGVS 2 p 9 (...)

CGVS 2 p. 9 (...)

CGVS 2 p.9 (...)

Het is dus duidelijk dat er geen tegenstrijdigheid is tussen beide verklaringen. Hij heeft het slechts later aan A. (...) verteld.

Hij heeft ook wel degelijk hierover met A. (...) gesproken, zij het niet onmiddellijk.

Verzoeker wil aanstippen dat het wel degelijk technisch de winkel van zijn broer A. (...) was, hij ging er echter zeer veel, hielp er, zodat het ook « zijn » winkel was, maar niet diegene die in 2014 gesloten werd.

Het was ten andere zo dat toen verzoeker zijn winkel nog had, A. (...) ook met hem samenwerkte : CGVS 1 p. 6 (...)

Verzoeker wil ook opmerken dat hij steeds uit de buurt van M. (...) gebleven is. Dat het feit dat hij hem een lichaam zag verhuizen dit enkel versterkte.

Verzoeker meent dan ook dat zijn woorden in die context gezien moeten worden :

CGVS 1 p.8

De CGVS meent dan ook onterecht elementen van ongeloofwaardigheid af te leiden uit dit stuk van het relaas van verzoeker. Dit onderdeel heeft bovendien enkel tot doel om de persoonlijkheid en de macht van M. (...) te illustreren.

Het is niet de rechtstreekse aanleiding van de vlucht.

Er blijkt ook uit dat hoewel M. (...) tot de milities behoorde, dat hij toch voorzichtig was : hij keek immers links en rechts alvorens het lijk/lichaam te verplaatsen.

Verzoeker meent dan ook dat integendeel zowel zijn informatie over M. (...) als militielid als mbt de macht die deze had, wel degelijk een correct beeld schetsen.

De CGVS spreekt daarentegen niet tegen en kan niet tegenspreken dat in illo tempore (en nog steeds) de milities zeer veel macht hadden in Bagdad, dat de situaties en de macht van de verschillende milities zeker niet streng afgebakend was.

Het is dus perfect mogelijk en plausibel dat verzoeker de specifieke militie niet kende, wat niet wegneemt dat M. (...) wel degelijk deelde in de macht van de milities.

Ook voor wat betreft de moord, is het onterecht dat geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker wil verduidelijken dat hij persoonlijk zijn broer opbelde, doch dat hij nooit persoonlijk zijn vader opgebeld heeft. Het is zijn vader die hem drie maal opgebeld heeft.

Hij bevestigt dat de eerste keer 's morgens was, omstreeks 9u30 – 10 u, de tweede in de namiddag en de derde bij het invallen van de nacht, na het gebed. Dit is ook nog in de avond, maar nu het na het gebed is en de zonsondergang, kan men natuurlijk ook van 's nachts spreken).

In dat verband bestaat er een specifieke term in het arabisch, na het gebed na het vallen van de avond, dat verzoeker gebruikt heeft.

Verzoeker heeft bovendien wel degelijk steeds dezelfde chronologie gebruikt over de wijze waarop zijn vader op de hoogte gebracht werd: eerst belde hij zijn broer, daarna belde zijn vader hem.

CGVS 1 p.8-9

Verzoeker kan dan ook enkel zijn relaas bevestigen.

Het is ook onterecht dat de CGVS meent dat verzoeker vage en inconsistente verklaringen zou afleggen over datgene wat er gebeurde na zijn vertrek, en met name betreffende de bezoeken van M. (...) en diens familie.

Verzoeker legde uit dat zijn familie hem eigenlijk niet ongerust wilde maken.

Tijdens zijn tweede verhoor verklaarde verzoeker inderdaad ; (...)

Er moet echter rekening gehouden worden met het feit dat bv de moeder van M. (...) « langs haar neus weg informeerde naar verzoeker ».

CGVS 2 p. 12 (...)

En idem CGVS 1 p. 5 (...)

En CGVS 1 p.9 (...)

Dat de analyse van de CGVS als zou verzoeker zichzelf tegenspreken dan ook geen steun vindt in het dossier.

Voor wat betreft de dood van A. (...) kan de analyse van de CGVS helemaal niet gevolgd worden.

Vooreerst is het zo dat het niet A. (...) was die getuige was van de moord, zodanig dat de vrees die deze diende te koesteren, of dacht te moeten koesteren, vanwege M. (...) klein was.

Hij is dus teruggekeerd.

Dit was echter een misrekening, nu M. (...) hem wel degelijk doorgeschoten heeft.

Verzoeker wil opmerken dat de CGVS onterecht uit het feit dat hij in eerste instantie meldde of de familie nog problemen gehad had na het vertrek uit Irak uit de context ruikt die deze van het vertrek was van beide broers uit Irak. Deze periode is helemaal anders dan de periode na de terugkeer van A. (...) en diens moord.

Nu de CGVS de waarachtigheid van de moord op A. (...) niet in twijfel trekt, raakt dit motief kant noch wal.

Voor wat betreft de redenen van de door van A. (...) is het relaas van verzoeker volkomen eenduidig.

Verzoeker wil opmerken dat het feit dat zijn broer O. (...) vermoord werd niet rechtstreeks met zijn problemen met M. (...) te maken heeft. Het is echter een illustratie van het feit dat een normaal leven voor Sunnieten in een samenleving beheerst door Sunnitische militieën onmogelijk is.

Dit aspect dient dan ook wel degelijk bekeken te worden bij het appreciëren van de vrees ingeval van terugkeer.

Daarbij kan men er niet om heen dat verzoeker TWEE broers heeft die vermoord werden in Irak.

Geen zinnig mens kan dit een normaal leven noemen.

Er is dan ook wel degelijk aanleiding de status van vluchteling aan verzoeker toe te kennen.

In die omstandigheden dringt minstens annulatie van de bestreden beslissing zich op, opdat op dat vlak overgegaan zou worden tot bijkomend onderzoek.

Verzoeker meent dat ook dat de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan zijn asielaanvraag niet aannemelijk geacht wordt, niet overeind blijven.

Hij meent integendeel dat zijn asielrelaas wel degelijk de werkelijkheid van zijn vrees aantoont."

Wat betreft het tweede onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, betwist verzoeker, na een theoretische uiteenzetting van de relevante wetsbepalingen, het besluit van de commissaris-generaal dienaangaande.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet voert de verzoeker ten eerste aan dat er rekening dient te worden gehouden met zijn specifiek profiel, met name het feit dat hij behoort tot de soennitische geloofsstrekking, "*waarbij een bijzondere kwetsbaarheid specifiek aangenomen wordt*". Op grond hiervan dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Ten tweede verwijst verzoeker opnieuw naar zijn asielrelaas en meent hij dat "*de grieven*" van de commissaris-generaal hieromtrent onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en er wel degelijk een risico bestaat op ernstige schade in zijn hoofd, onder meer op onmenselijke en vernederende behandelingen die gelinkt zijn aan de aanwezigheid van de militie in Bagdad en de grootschalige corruptie die er plaatsvindt.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker niet akkoord te gaan met de conclusie dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft een uiteenzetting over het begrip "*gewapend conflict*" en stelt vast dat de commissaris-generaal niet betwist dat er actueel in Irak een binnenlands gewapend conflict is, dat zich in Bagdad vertaalt in terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Hierna geeft de verzoeker een theoretische uiteenzetting over het begrip "*willekeurig geweld*", en stelt hij vast dat de commissaris-generaal de mate van willekeurig geweld betwist. Verzoeker stelt aan te kunnen tonen dat er actueel in Bagdad een dermate hoge graad van willekeurig geweld gaande is, dat zijn loutere aanwezigheid in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor zijn leven of persoon. Verzoeker onderneemt een poging om deze stelling, aan de hand van verschillende parameters uit de rechtspraak met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en toegepast op de criteria gehanteerd door de commissaris-generaal, te onderbouwen. Hij wijst erop dat:

1) de gebruikte oorlogsmethoden en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn om het risico op burgerslachtoffers te vergroten en rechtstreeks gericht zijn tegen burgers. Verzoekende partij verduidelijkt hierbij dat ISIS begin 2016 gebruik heeft gemaakt van militaire tactieken, dat het doel van ISIS erin bestaat op zo veel mogelijk burgers te doden en dat de door ISIS gepleegde aanslagen als intens kunnen worden beschouwd. Verzoekende partij verwijst naar de 'COI Focus' Bagdad van 23 juni 2016, waarin verwezen wordt naar de blog: '*musings on Iraq*'.

2) dergelijke methoden of tactieken een veel voorkomend karakter hebben. Hierbij verwijst de verzoeker opnieuw naar de bovenvermelde 'COI Focus' van 23 juni 2016, de voormelde blog, een rapport van Caritas International en CIRE van 4 mei 2016 en een internetartikel uit 2015. Verzoeker geeft een uiteenzetting over het aantal aanslagen, doden en gewonden voor het jaar 2015 in Bagdad en wijst erop dat sjiiitische militieën, criminele organisaties en militieën verantwoordelijk zijn voor een meer individuele vorm van geweld tegen burgers.

3) de gevechten gelokaliseerd van aard zijn. Bagdad is de kleinste provincie in Irak met een zeer hoge bevolkingsdichtheid, waardoor het risico op collaterale schade aanzienlijk is. Verzoeker wijst erop dat 19,57 procent van alle burgerdoden in Irak uit Bagdad afkomstig zijn. Verzoeker verwijst hier naar UNAMI, de voormelde blog en de in de website www.iraqbodycount.org. Verzoeker geeft cijfers weer voor het aantal doden in Irak en/of Bagdad voor de jaren 2013, 2014 en 2015.

4) het aantal burgerslachtoffers honderden doden en gewonden per maand bedraagt en de impact van het geweld op het leven van de burgers dermate is dat alle burgers het slachtoffer kunnen zijn. Verzoeker benadrukt nogmaals dat ISIS aanslagen richt op de hoofdstad en dat hierbij zoveel mogelijk burgerdoden worden gevisieerd. Hij verwijst hierbij nog naar reisadviezen van België, Canada, het Verenigd Koninkrijk, de Verenigde Staten en een citaat van Hans Christof Graf von Sponeck uit 2015. Ook verwijst de verzoeker nog naar de chaotische politieke situatie sinds de manifestaties in Bagdad tegen de regering.

Verzoekende partij tracht verder aan te tonen dat er geen significante daling is van het geweld in Bagdad, zoals beweerd wordt in de bestreden beslissing.

De verzoeker wijst op de verschillende beleidsnota's van het CGVS en merkt op dat de situatie in Bagdad helemaal niet veranderd is tussen augustus 2015, wanneer aan alle burgers in Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en oktober 2015/april 2016/september 2016, wanneer het CGVS zijn beleid heeft gewijzigd en de subsidiaire beschermingsstatus niet meer toekende aan alle burgers afkomstig uit Bagdad.

Verzoeker wijst erop dat het CGVS op zijn website zelf verwijst naar landeninformatie (van 29 april 2016), waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in Bagdad stabiel blijft. Verzoeker vestigt ook de aandacht op de 'COI Focus' van 23 juni 2016, waarin gesteld wordt dat ISIS is overgeschakeld naar nieuwe methodes om aanslagen te plegen, dat deze aanslagen erop gericht zijn om een maximaal aantal burgers te treffen en dat de provincie Bagdad voor 2015 en 2016 het grootste aantal burgerslachtoffers in absolute aantallen telt. Er is dus een stijging van het geweld in Bagdad en geen daling zoals de verwerende partij voorhoudt. Met deze elementen wordt geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Verzoeker uit verder kritiek op de 'COI Focus' van 23 juni 2016 en betoogt dat de informatie verzameld door het CGVS niet beantwoordt aan de verplichting van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling en de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Meer bepaald betwist verzoeker het volgende:

- 1) het gebruik van anonieme bronnen in de 'COI Focus'. Verzoeker merkt op dat alle rechtstreekse contacten die in de 'COI Focus' worden vermeld, onbekend zijn;
- 2) het gebrek aan actualisering en de informatie en diversiteit van de bronnen;
- 3) het gebrek aan volledigheid en verkorte weergave van de werkelijkheid. Verzoeker voert aan dat de inventarisering van het aantal aanslagen begaan in Bagdad tot 31 mei 2016 niet overeenstemt met de werkelijkheid. In werkelijkheid vinden er veel meer aanslagen plaats.

Verzoeker verwijst in zijn uiteenzetting naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zijnde arrest nr. 145 471 van 12 mei 2015, waarin de Raad besloot tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, nrs. 165 615 en 165 616 van 12 april 2016, waarin de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal heeft vernietigd en nr. 169 112 van 6 juni 2016, waarin de Raad eveneens de beslissing van de commissaris-generaal heeft vernietigd omdat er, gezien de fluctuerende situatie in Bagdad, er aanvullende onderzoeksmaatregelen dienen te worden verricht. Verder citeert de verzoeker nog uit het "*verslag van CARITAS INTERNATIONAL en de CIRE, 'Parole à l'Exil'*" van 4 mei 2016, een verslag van de Secretaris-generaal van de VN Veiligheidsraad van 26 januari 2016 en een brief van de Britse ambassade in Bagdad van 29 maart 2016. Dit om te benadrukken dat Bagdad het hoogste niveau van aanvallen blijft ondergaan met betrekking tot burgers in Irak en dat Bagdad de enige provincie is waarvoor het aantal incidenten maar bleef stijgen in de loop van 2015. Verder wordt nog verwezen naar en geciteerd uit het UNHCR-rapport: "*Position on return to Iraq*" van oktober 2014, de reeds aangehaalde blog "*Musings on Iraq*", UNAMI en de 'COI Focus' van 23 juni 2016 om de situatie van geweld in de hoofdstad, dat hoofdzakelijk gericht is op burgers, in de verf te zetten. Vervolgens geeft de verzoeker een maandelijks overzicht weer van het aantal burgerslachtoffers

ten gevolge van veiligheidsincidenten in Bagdad van maart 2013 tot augustus 2016. Ook lijst de verzoeker een overzicht op van de veiligheidsincidenten die zich hebben voorgedaan in Bagdad in de periode september 2016-januari 2016. Hierbij wordt verschillende malen de aandacht gevestigd op het gegeven dat de aanslagen in Bagdad enorm zijn toegenomen in 2016. Verzoeker besluit vervolgens dat: *“Al deze elementen wijzen erop dat de veiligheidssituatie in Bagdad rampzalig blijft, steeds erger wordt en dat er in wekelijkheid niets veranderd is in positieven zin Bagdad sinds de helft van het jaar 2013. Verzoeker stelt zich derhalve de vraag waarom, in juni 2015, de CGVS van mening was dat Bagdad een vrij uitzonderlijke situatie kende en dus de subsidiaire bescherming aanbood en waarom de CGVS vandaag een andere mening heeft. Hij stelt zich vragen over de objectieve argumenten die een dergelijk verschil in behandeling uitleggen, aangezien zij niet op de vermindering van het aantal slechtoffers in Bagdad kunnen gebaseerd zijn. Verzoeker is dus van mening dat een juiste en onpartijdige re-evaluatie, die alle vereiste elementen in overweging neemt, van deze veiligheidssituatie noodzakelijk is die zou leiden tot de vaststelling dat de subsidiaire bescherming toegekend moet worden aangezien de voorwaarden die aan deze toekenning in het jaar 2013 hebben voorgezeten, minder rampzalig zijn dan de huidige voorwaarden, en aangezien er geen enkele belangrijke daling sinds de herinvoering van de subsidiaire bescherming door de CGVS in december 2013 heeft plaatsgevonden.”*

Verzoeker wijst nog op het onvermogen van de Iraakse overheid om burgers te beschermen. Hij verwijst hierbij naar en citeert passages uit het rapport van Caritas, het *“verslag van Cedoca van juni 2016”* en naar een niet nader vermelde bron afkomstig van *Human Rights Watch*. Voorts vestigt de verzoeker er de aandacht op dat talrijke Iraakezen sinds maanden manifesteren tegen de corruptie van de regering.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat Bagdad zelf een groot aantal IDP's uit andere gebieden van het land opvangt om de veiligheid in de stad te beoordelen, stelt verzoeker zich de vraag naar de relevantie van dit argument. Het feit dat Bagdad een toevluchtsoord is voor mensen uit gebieden die nog erger getroffen zijn, bewijst volgens verzoeker in geen geval dat er geen sprake is van willekeurig geweld in de hoofdstad. De 'COI Focus' van 23 juni 2016 verschaft geen verklaring hieromtrent. Uit, onder meer, deze landeninformatie blijkt daarentegen dat ontheemden uit andere provincies in Bagdad verblijven heel duidelijk te kennen geven terug te willen keren en dat deze personen over het algemeen in slechte leefomstandigheden verkeren.

De verzoeker stelt zich eveneens vragen bij de relevantie van de motivering over de voortzetting van het openbare leven in Bagdad. Immers, in 2006 en 2007, 2014 en 2015 is het openbare leven evenmin gestopt in Bagdad, periodes tijdens dewelke de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Er worden geen stukken ter ondersteuning van het beroep toegevoegd.

2.1.2. Op 3 april 2017 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, §1, van de Vreemdelingenwet een nota met opmerkingen neer.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. In een aanvullende nota van 26 april 2018 voegt de commissaris-generaal de 'COI Focus' *“IRAK De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018 toe.

2.2.2. Op de terechtzitting van 4 mei 2018 legt de advocaat van verzoeker nog een kopie neer van een verslag van 27 maart 2018, opgesteld door de politie in Bagdad, waarin vermeld wordt dat een onderzoek werd gestart naar aanleiding van een klacht van de vader van verzoeker. In die klacht verklaarde verzoekers vader dat er op 27 maart 2018 een aanslag met een granaat op hun huis heeft plaatsgevonden, waarbij ook een dreigbrief werd achtergelaten. Deze brief is voorzien van een beëdigde vertaling naar het Frans.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2), van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker is een soennitische Arabier uit Bagdad. Hij vreest te worden vermoord door M., die behoort tot de A. S. stam en lid is van een sjiitische militie. Begin april 2015 heeft verzoeker toevallig gezien hoe M. en zijn broer een lichaam in een deken vanuit hun huis in de koffer van hun auto hebben gedragen. Op 14 augustus 2015 heeft verzoeker toevallig gezien dat M. iemand doodschoot. M. heeft verzoeker toen opgemerkt en heeft hem uitgescholden en achtervolgd. Verzoeker kon ontsnappen en nam een taxi naar zijn oom in een andere wijk. Diezelfde dag is M. bij de vader van verzoeker langs geweest en heeft hij verzoeker bedreigd. Tevens is de moeder van M. langs hun winkel geweest en heeft zij naar verzoeker gevraagd. Verzoeker heeft toen besloten om Irak te ontvluchten, samen met zijn broer A. Zijn broer A. is eind 2015 teruggekeerd naar Irak en werd op 3 januari 2016 neergeschoten door M.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan de asiendiensten om zijn vluchtrelaas te staven (CGVS, stuk 18, map met 'documenten').

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

- Wat betreft zijn voorgelegde originele identiteitskaart, nationaliteitskaart en rantsoenkaart en de voorgelegde kopieën van de woonkaart en het attest in verband met de ontheemding naar Waset in

2006 voor één jaar, stelt de Raad vast dat deze documenten hoogstens de persoonsgegevens van verzoeker en die van zijn familieleden bevestigen die niet ter discussie staan.

- Wat betreft de voorgelegde originele overlijdensakte van zijn broer O. en de neergelegde kopieën van de medische attesten in verband met het overlijden van zijn broer O., oordeelt de Raad dat deze documenten op zich geen uitspraak doen over verzoekers eigen vluchtmotieven. Verzoeker verklaarde dat zijn broer O. bij de verkeerspolitie in Bagdad werkte en dat hij in 2010 tijdens zijn werk werd neergeschoten door een onbekende gewapende groepering en stierf (CGVS, stuk 10, gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 16). De commissaris-generaal merkt terecht op dat dit incident echter voor verzoeker geen reden vormde om zijn land van herkomst te ontvluchten. Dit voorval heeft evenmin betrekking op de persoonlijke problemen die verzoeker stelt te hebben gekend in Irak in 2015. De dood van zijn broer kan, blijkens de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, niet worden gelinkt aan zijn voorgehouden vervolgingsvrees. Voorts blijkt uit het administratief dossier niet dat deze stukken enige informatie bevatten over de omstandigheden waarin zijn broer kwam te overlijden, in het bijzonder het achterliggende motief achter de beschieting. Daarenboven vermeldt de overlijdensakte als reden van overlijden "*verbrand*", hetgeen niet strookt met verzoekers verklaring dat zijn broer werd neergeschoten (CGVS, stuk 10, gehoorverslag 3 oktober 2016, p. 10). Er liggen verder geen objectieve vaststellingen voor die staven wat verzoeker beweert, met name dat hij werd neergeschoten omdat hij soenniet was.

- Aangaande de voorgelegde originele overlijdensakte van verzoekers broer A., stelt de Raad vast dat in deze akte wordt vermeld dat A. is overleden door een kogel in zijn rug en in zijn hoofd (CGVS, stuk 10, gehoor 3 oktober 2016, p. 10). Verzoeker stelt dat zijn broer A. werd vermoord door M., zijn vervolger.

Deze overlijdensakte bevat evenwel geen enkele informatie over de omstandigheden van de moord, in het bijzonder informatie over de dader of het motief van de moord. Er liggen geen objectieve vaststellingen voor die staven dat broer A. werd neergeschoten omwille van de problemen van verzoeker met zijn vervolger M. Deze overlijdensakte vormt op zich dan ook geen afdoende bewijs van de voorgehouden vervolgingsvrees in hoofde van de verzoeker.

- Wat betreft de terechtzitting neergelegde kopie van een verslag van 27 maart 2018 opgesteld door de politie in Bagdad, stelt de Raad vast dat daarin enkel wordt vermeld dat een onderzoek werd gestart naar aanleiding van een klacht van de vader van verzoeker. In zijn klacht verklaarde verzoekers vader dat er op 27 maart 2018 een aanslag met een granaat op hun huis heeft plaatsgevonden, waarbij ook een dreigbrief werd achtergelaten. Deze verklaring gaat evenwel niet gepaard met documenten waaruit blijkt dat deze verklaring inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Een loutere verklaring is op zich geen afdoende bewijs.

Naast deze inhoudelijke opmerkingen, wijst de Raad erop dat in zoverre enkele kopieën worden voorgelegd en geen originele stukken, de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Tevens blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie CGVS, stuk 20, map 'landeninformatie', 'COI Focus' "*Irak – Corruptie en documentatie-fraude*", 8 maart 2016).

2.4.2.3. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om de beweerde bedreigingen geloofwaardig te bevinden en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.4.2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat:

- 1) verzoeker zeer vage verklaringen aflegt omtrent de milities actief in zijn wijk en meer bepaald omtrent de militie tot dewelke zijn vervolger M. zou behoren;
- 2) verzoekers verklaringen over de ontvoering waarvan hij in april 2015 getuige was, weinig overtuigend en doorleefd zijn. Verzoeker slaagt er niet in om concreet weer te geven wat hij deed nadat hij deze ontvoering had gezien en haalt de chronologie van de feiten door elkaar. Bovendien legt hij tegenstrijdige verklaringen af over wie hij over deze ontvoering inlichtte;
- 3) verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen die volgen op de moord waarvan hij in augustus 2015 getuige was, overtuigen evenmin. Verzoeker legt onder meer inconsistente verklaringen af over de tijdstippen waarop deze contactmomenten plaatsvonden en over het contact dat hij met zijn broer had;
- 4) verzoeker eveneens zeer vage en inconsistente verklaringen heeft afgelegd omtrent de gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld na zijn vertrek uit Irak;
- 5) het feit dat zijn broer A. vrijwillig afstand deed van zijn aanvraag om internationale bescherming en terugkeerde naar Bagdad omdat hij zijn vriendin wou zien, afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging;
- 6) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met M., er ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat verzoekers broer A. werd vermoord en dit omwille van verzoekers problemen;
- 7) de moord op verzoekers broer O. geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke problemen en evenmin een reden voor verzoeker vormde om zijn land van herkomst te ontvluchten.

2.4.2.5. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, alsook pertinent en correct zijn.

In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat de verklaringen van verzoeker dermate worden gekenmerkt door incoherenties, vaagheden, onwetendheden, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden dat ze niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing, zoals hieronder besproken, te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals hierna blijkt.

2.4.2.6. Volgens verzoeker wordt hem ten onrechte verweten vage verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot de militie waartoe zijn vervolger en diens stam behoorden. Verzoeker benadrukt dat hij zeer specifieke verklaringen heeft kunnen afleggen over M. en zijn familie. Hij weet dat M. en zijn broer Mo. na hun ontslag uit de gevangenis deel hebben uitgemaakt van het Mahdi leger. Dit was de voornaamste militie in 2006. Slechts later zijn er twee andere grotere milities ontstaan, Al Hasd Al Shaabi en Asaib al Elhak. Verzoeker stelt dat hij Asaib en Kataib heeft vermeld. Het begrip Al Hashd Al Shaabi omvat alle andere milities, reden waarom hij dit een aantal keren heeft vermeld.

Verzoeker benadrukt dat het zeer moeilijk is om de milities van elkaar te onderscheiden, ze dragen *quasi* hetzelfde uniform, hebben dezelfde *modus operandi* en dergelijke. Beide milities zijn beiden actief in zijn buurt. Het is dan ook onmogelijk om te zeggen tot welke militie zijn vervolger behoort. De verwerende partij gaat er dan ook ten onrechte van uit dat de verschillende milities zich duidelijk en onderscheiden afficheren. Dit blijkt niet uit de algemene informatie, zo merkt verzoeker op. Verzoeker kon dan ook enkel vermelden welke de meest bekende en belangrijke milities zijn. Het feit dat hij uit voorzichtigheid heeft gezegd niet te weten tot welke militie M. behoort, wordt hem ten onrechte verweten in de bestreden beslissing. Bovendien wou verzoeker met deze verklaringen slechts illustreren dat M. veel macht heeft.

Verzoeker bekritiseert eveneens dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling geen rekening houdt met de context dat de familie van M. slechts in 2008 in zijn wijk kwam wonen en dat hij als soenniet zo min mogelijk contact zocht met een sjiietische familie, die behoorde tot een militie. De verwerende partij hield geen rekening met de spanningen tussen soennieten en sjiieten in Irak en meer bepaald in Bagdad.

Tot slot haalt verzoeker nog aan dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij niet steeds de strekking van de vragen van de *protection officer* begreep.

De Raad stelt vast dat de verzoeker tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat zijn vervolger waarschijnlijk lid is van de militie Asa'ib (AAH) of Kata'ib. Beide milities behoren tot Al Hashd Al Shaabi (HAS), waarvan verzoeker dan weer tijdens zijn eerste gehoor melding maakte. HAS is, zoals in het verzoekschrift terecht wordt aangehaald, de koepelorganisatie waaronder verschillende burgermilities, zoals AAH of Kata'ib vallen. Er valt echter niet te ontkennen dat verzoeker de verschillende namen van de verschillende milities, alsook de naam van de koepelorganisatie doorheen zijn gehoren, door elkaar heeft gebruikt.

Verder, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker dat zijn vervolger M. behoort tot de A. S. stam, dat dit de sterkste stam is in de regio, dat zij "*volledig de macht*" hebben in zijn wijk en dit sinds 2006, en dat de meerderheid van de leden in zijn subwijk woont (CGVS, stuk 10, gehoor 3 oktober 2016, p. 11). Ook gaf verzoeker aan dat de hele A. S. stam behoort tot een milities. Tijdens het gehoor wordt vervolgens opgemerkt dat verzoeker dus verklaart dat heel de A. S. stam zijn wijk onder controle had en dat zij allemaal lid waren van de milities zodat het dan wel vreemd is dat hij niet kan zeggen tot welke milities zij behoren. Verzoeker geeft dan namen van "*de meest bekende milities bij ons*", maar kan niet zeggen tot welke militie zijn vervolger behoort. Verder benadrukt de verzoeker ook nog dat "*iedereen*" M. kent in zijn wijk, en dat hij ook in andere regio's bekend is bij leden van zijn stam, ook omdat hij leider is van HAS (CGVS, stuk 10, gehoor 3 oktober 2016, p. 12). Tijdens het tweede gehoor beaamt de verzoeker dat M. tot dezelfde militie behoort als de rest van zijn stam. Verder geeft de verzoeker aan dat hij eigenlijk niet weet tot welke militie M. dan behoort. Hij vermeldt "*de meest aanwezige in onze buurt*" (CGVS, stuk 5, gehoor 1 februari 2017, p. 6 en 11).

Uit verzoekers verklaringen kan dus duidelijk worden vastgesteld dat 1) verzoeker eigenlijk niet weet tot welke militie zijn vervolger M. en diens stam eigenlijk behoort en 2) hij, wanneer hierop wordt doorgevraagd, dan maar namen opgeeft van de meest gekende milities. Verzoeker heeft dus slechts een vermoeden hieromtrent.

De Raad is van oordeel dat deze vaagheid en onwetendheid mede afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoeker. Er kan op zich worden aangenomen dat verzoeker, als soenniet, weinig of geen contact had met sjiieten in zijn wijk en zeker niet indien zij deel uitmaken van een sjiitische militie. Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker niet weet tot welke militie M. behoort.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt immers dat de wijken in Bagdad onder controle staan van milities en dat de sjiitische milities in Bagdad na de crisis van het Iraakse leger in 2014 het machtsvacuüm snel opgevuld, en zelf controleposten opgesteld, waardoor zij nu zelf mee de veiligheid in Bagdad verzekeren. Voorts blijkt dat de milities doorgaans een betere reputatie genieten dan de politie en de justitie: in Bagdad gaan burgers bij problemen zoals geschillen tussen families bij voorkeur naar de militie die hun wijk controleert om hun probleem op te lossen. De milities zijn naar oordeel van de burgers minder corrupt dan de politie of het gerecht, en zij helpen bij de onderhandelingen om tot een oplossing van de conflicten te komen (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus': "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*", 26 maart 2018, p. 17). De verwerende partij kan dan ook worden gevolgd in het standpunt dat de aanwezigheid van sjiitische milities in de context van Bagdad een element vormt dat deel uitmaakt van de directe, dagelijkse leefomgeving.

Bovendien, verklaarde verzoeker zelf dat M. behoort tot een stam met veel macht waarvan het merendeel in zijn subwijk wonen, waarvan alle leden tot dezelfde militie als M. behoren, die heel zijn wijk onder controle heeft sinds 2006, die zeer prominent aanwezig is in het straatbeeld en waarbij M. dan ook nog eens een leider zou zijn bij deze militie. Verzoeker heeft Bagdad pas verlaten in augustus 2015.

Gelet op het geheel van deze omstandigheden kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker wel zou hebben opgevangen welke militie zijn wijk volledig onder controle heeft en dus zou weten tot welke militie M. behoort, ook al is de familie van M. pas in 2008 in zijn wijk komen wonen en zocht hij zo min mogelijk contact met deze familie. Dat hij "*specifieke verklaringen*" heeft kunnen afleggen over M. en zijn familie, neemt niet weg dat verzoeker onwetend blijkt te zijn over een uiterst cruciaal element, namelijk tot welke militie M. behoort. Het feit dat M. behoort tot de machtigste stam in zijn wijk, waarvan de leden allen behoren tot een militie, en die de wijk volledig onder controle heeft en dit sinds 2006, maakt deze onwetendheid niet aannemelijk. Het is in deze context dat verzoekers vage verklaringen dienen te worden geplaatst. Het volstaat dan ook niet om louter aan te geven dat M. tot een militie behoort en dat hij veel macht heeft. Een dergelijke onwetendheid over de persoon door wie hij

vrees te worden gedood bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

Waar verzoeker nog stelt dat hij niet steeds de strekking van de vragen van de *protection officer* begreep, waarbij hij passages uit zijn gehoorverslagen citeert, stelt de Raad vast dat uit deze passages enkel kan worden afgeleid dat verzoeker af en toe om verduidelijking vroeg. Verzoeker kon vervolgens op de meer specifieke vraagstelling zonder probleem een concreet antwoord geven. Verzoeker toont hiermee niet aan dat bovenvermelde vaagheden en onwetendheden gebaseerd zouden zijn op misverstanden tijdens het gehoor omdat hij de vragen niet goed zou hebben begrepen. Een dergelijke bewering vindt geen steun in de gehoorverslagen.

2.4.2.7. Verzoeker kan zich ook niet vinden in het tweede motief van de bestreden beslissing, dit is de vaststelling dat hij weinig overtuigde en doorleefde verklaringen aflegde over de ontvoering waarvan hij in april 2015 getuige was. Verzoeker bevestigt dat hij nadat hij getuige was van de gebeurtenis in april 2015, naar de winkel van zijn broer ging. Hierbij wil verzoeker aanstippen dat hij zeer veel ging helpen bij de winkel van zijn broer, zodat het in die zin ook “zijn” winkel was. Hij wenst in het algemeen ook te benadrukken dat hij sinds dit voorval uit de buurt van M. is gebleven. Verzoeker wijst er vervolgens nog op dat de verwerende partij rekening dient te houden met de context waarin hij leefde in Bagdad. Die maakt dat een dergelijk voorval bij een “*fait divers*” is. De stelling dat zijn relaas op dit punt weinig doorleefd is, is dan ook slechts een subjectieve interpretatie van de commissaris-generaal.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoeker zijn land is ontvlucht omdat hij vreest te worden vermoord door M. Hij zag M. en zijn broer een lichaam gewikkeld in een deken wegdragen in april 2015. Nadien heeft hij M. een moord zien plegen. Omdat hij toen werd opgemerkt door M., is M. hem beginnen te bedreigen. Het is in die zin niet ernstig om te beweren dat het feit dat hij getuige was van de zulke aangrijpende gebeurtenis slechts een “*fait divers*” is. Deze gebeurtenis ligt immers mee aan de basis van zijn beslissing om zijn land van herkomst te ontvluchten. De commissaris-generaal kan dan ook worden gevolgd in zijn stelling dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich dergelijke belangrijke feiten zou kunnen herinneren en dat hij deze op een coherente en chronologische manier zou moeten kunnen weergeven.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op verzoekers verklaring dat hij na het incident in april 2015 zijn tijd doorbracht met zijn vogels of in zijn winkel in de souk al shabi. De uitleg dat hij na dit incident in 2015 niet naar “zijn” winkel ging, die hij sinds 2014 niet meer uitbaatte, maar naar de winkel van zijn broer klopt dan ook niet. In het gehoorverslag staat duidelijk te lezen:

“...Sindsdien heb ik veel schrik van hem en ik probeerde hem te ontwijken als ik hem in een straat zie, ging ik naar een andere straat, vb. als ik naar de markt ging, of buiten een sigaretje gaan roken en als ik hem zag ging ik direct mijn richting veranderen of naar binnen gegaan. Ik bracht altijd mijn tijd door in mijn winkel of met de vogels. Daarom was ik niet altijd in de straat, want ik was altijd bezig.

Over welke winkel spreekt u nu?

Mijn minimarket in de souk. Wij noemen het de market.

Dus uw eigen winkel in de souk al shabi? Ja, dus we hebben twee winkels, een in de souk al shabi en de andere bij ons thuis” (CGVS, stuk 10, gehoor 3 oktober 2016, p. 12). Eerder tijdens dit gehoor verklaarde verzoeker dat hij in Bagdad een “*minimarket*, of gewoon een winkeltje om voeding en fruitsap te verkopen en dergelijke” had. Wanneer hem gevraagd wordt waar deze winkel zich bevond, antwoordt hij: “*In Al Souk Al Shabi, volksmarkt*” (CGVS, stuk 10, gehoor 3 oktober 2016, p. 5-6).

De Raad merkt op dat er, gelet op het geheel van de afgelegde verklaringen, kan worden besloten dat de verzoeker niet verwees naar de winkel van zijn broer, maar dat hij wel degelijk over zijn eigen winkel sprak. De uitleg dat hij de winkel van zijn broer beschouwde als zijn eigen winkel, omdat hij zijn broer vaak ging helpen, kan dan ook niet worden aanvaard. Het gegeven dat verzoeker verklaart na het incident in april 2015 zeer veel tijd te hebben gependeed in, onder andere, zijn winkeltje om M. zoveel mogelijk te kunnen ontwijken omdat hij schrik van hem had, heeft een impact op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hij verklaart immers tegelijkertijd dat hij deze “*minimarket*” niet meer uitbaatte sinds 2014 (CGVS, stuk 10, gehoor 3 oktober 2016, p. 6).

Van iemand die beweert zeer veel tijd te hebben gependeed in een plaats om een persoon waar hij – met reden – veel angst voor koestert te kunnen ontwijken, kan worden verwacht dat hij hierover correcte verklaringen kan afleggen.

2.4.2.8. Waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet informeren van zijn familie van de ontvoering in april 2015, houdt de verzoeker vol dat er duidelijk geen sprake is van een tegenstrijdigheid, maar hij dat het slechts later aan zijn broer A. heeft verteld. Hij heeft over dit incident dus niet onmiddellijk met A. gesproken.

De Raad stelt vast dat verzoeker zowel tijdens zijn eerste gehoor als tweede gehoor in eerste instantie zeer duidelijk verklaarde niemand te hebben ingelicht over dit incident waarvan hij getuige was. Wanneer hem later tijdens het tweede gehoor nogmaals, dit is een derde keer, wordt gevraagd of hij niemand heeft ingelicht, vraagt verzoeker: *“Met iemand bedoel je familie of vrienden?”*. Wanneer hem erop wordt gewezen dat met *“iemand”* ook familie of vrienden wordt bedoeld, stelt verzoeker plots dat hij het incident wel heeft verteld aan zijn broer A. (CGVS, stuk 5, gehoor 1 februari 2017, p. 9). Wanneer hem wordt gevraagd waarom verzoeker dan voorheen verklaarde niemand te hebben ingelicht, terwijl uit zijn latere verklaringen anders blijkt, antwoordt verzoeker dat hij het aan niemand heeft verteld buiten zijn broer A. en dat hij dit onmogelijk niet aan zijn broer zou hebben kunnen vertellen gezien zij altijd samen waren (CGVS, stuk 5, gehoorverslag 1 februari 2017, p. 13).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze uitleg niet overtuigt. Het is immers opmerkelijk dat verzoeker voorheen twee keer verklaart dat hij niemand heeft ingelicht, en pas bij een derde vraag hierover om verduidelijking vraagt om vervolgens te antwoorden dat hij het niemand buiten zijn broer A. heeft verteld. Aangezien de ontvoering de eerste keer was dat verzoeker M. iets crimineels zag uitvoeren, verzoeker daarenboven verklaarde M. hierna te vrezen, en verzoeker aangaf zeer hecht te zijn met zijn broer, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker meer consistente verklaringen zou kunnen afleggen omtrent het incident van april 2015 en zijn eigen acties hierna, en dat hij spontaan zou vermelden dat hij wel iemand op de hoogte heeft gebracht van de ontvoering, namelijk zijn broer, ook al was dit twee dagen na dat incident. De lauwe en *post-factum* uitleg dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid, maar dat hij het slechts later aan zijn broer A. heeft verteld, overtuigt om deze redenen geenszins.

2.4.2.9. Waar de commissaris-generaal nog vaststelt dat de verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de tijdstippen waarop de telefoongesprekken met zijn vader zouden hebben plaatsgevonden nadat hij naar zijn oom was gevluht, bevestigt verzoeker dat het eerste telefoongesprek plaatsvond om halftien à tien uur 's ochtends, het tweede in de namiddag en het derde bij het invallen van de nacht, na het gebed. Dit is ook nog in de avond, maar men kan ook van 's nachts spreken aangezien dit na het gebed en na de zonsondergang was. Verzoeker verduidelijkt dat hij een specifieke Arabische term heeft gebruikt om aan te duiden dat het na het gebed na het vallen van de avond was.

De Raad merkt op dat deze uitleg niet van aard is om de discrepanties in zijn verklaringen goed te praten.

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker meerdere inconsistente verklaringen aflegt omtrent de telefoongesprekken nadat hij naar zijn oom was gevluht .

Zo stelt de commissaris-generaal terecht als volgt vast: *“Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u bij het eerste telefoongesprek door uw vader werd opgebeld die u vroeg wat er gaande was. U zou uw vader vervolgens zelf hebben gecontacteerd om te vragen hoe de situatie was. Bij het telefoongesprek waarin uw reis werd besproken, was uw vader wederom degene die u opbelde (CGVS I p. 9). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader telkens diegene was die het initiatief nam om u te contacteren. U zou uw vader zelf niet opgebeld hebben (CGVS II p. 5-6). Toen u met deze feiten werd geconfronteerd, bleef u volhouden dat u uw vader niet zelf had gecontacteerd en dat u hier zeker van was (CGVS II p. 12). Deze verklaring volstaat niet. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten, geeft geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie.”* Dit motief wordt door verzoeker niet betwist.

Wat betreft de tijdstippen van de telefoongesprekken met zijn vader, wordt in de bestreden beslissing correct aangehaald dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat, toen zijn vader hem opbelde met betrekking tot zijn paspoort (dit is het derde telefoongesprek), het nog niet donker was buiten (CGVS, stuk 5, gehoor 1 februari 2017, p. 12). Verzoeker kan dan ook niet dienstig in het verzoekschrift stellen dat men van 's nachts kon spreken aangezien het gesprek plaatsvond na zonsondergang. Daargelaten de vraag hoe de termen *“namiddag”*, *“avond”* en *“nacht”* in het Arabisch worden gebruikt, strookt deze uitleg niet met verzoekers expliciete verklaring tijdens zijn tweede gehoor

dat het toen nog niet donker was buiten. Aangezien het een telefoongesprek betreft waarin zijn vader heeft aangekondigd dat hij en zijn broer moesten vertrekken uit Irak omdat de situatie voor hen te gevaarlijk was en dat hij hun paspoorten ging laten bezorgen, kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij correct zou kunnen situeren of deze uiterst belangrijke conversatie 's nachts of in de late namiddag, toen het nog licht was buiten, zou hebben plaatsgevonden.

Verder stelt Raad nog vast dat verzoeker onaannemelijk vage verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet onmiddellijk telefonisch kunnen bereiken van zijn broer A. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in volgende vaststelling: *“Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u, aangekomen bij uw oom, uw broer A. (...) opbelde. U zou een paar keer hebben moeten proberen vooraleer u hem kon bereiken gezien hij lag te slapen (CGVS I p. 8). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS echter werd gevraagd of u uw broer A. (...) onmiddellijk kon bereiken, verklaarde u het zich niet meer te herinneren (CGVS II p. 7). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat dit incident anderhalf jaar geleden had plaatsgevonden en dat u zich niet alle details kon herinneren (CGVS II p. 12-13). Deze uitleg overtuigt niet. Gezien u getuige was geweest van een moord, gezien de twee andere vervolgingsfeiten – nl. de bedreiging door M. (...) via uw vader en de moeder van M. (...) die langskwam in jullie winkel om naar u te vragen – eveneens diezelfde dag plaatsvonden, gezien u diezelfde dag ook nog de beslissing nam om Irak te verlaten, kan dan ook verwacht worden dat de verschillende gebeurtenissen van die dag een indruk hebben achtergelaten die als het ware in uw geheugen zou staan gegrift. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen over de verschillende gebeurtenissen van die dag, op welke manier en wanneer zij aan u werden gecommuniceerd. Het feit dat u hierover zulke inconsistente verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”* Verzoeker biedt geen verdere duiding in zijn verzoekschrift voor deze vage, inconsistente verklaringen.

2.4.2.10. Verzoeker is evenmin akkoord met de vaststelling dat hij zeer vage en inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd over de gebeurtenissen die zich na zijn vertrek zouden hebben voorgedaan. Verzoeker citeert de afgelegde verklaringen en meent dat de vaststelling, dat hij zich zou tegenspreken, geen steun vindt in het dossier. Verzoeker benadrukt dat hij heeft uitgelegd dat zijn familie hem niet ongerust wilde maken.

Na lezing van de relevante passages in de gehoorverslagen, besluit de Raad dat de door de commissaris-generaal gedane vaststellingen wel degelijk steun vinden in het administratief dossier. Deze vaststellingen zijn pertinent en correct en worden door de Raad bijgetreden. De Raad kan de commissaris-generaal eveneens volgen in zijn standpunt dat het niet geloofwaardig overkomt dat iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht na het zien van een moord en één verbale bedreiging van deze moordenaar, het verloop van de situatie na zijn vertrek niet zou opvolgen en zich niet zou kunnen herinneren of zijn vervolger en/of de familie van zijn vervolger nog steeds op zoek is naar hem. Dit geldt des te meer het geval nu verzoeker duidelijk heeft verklaard nog steeds contact te onderhouden met zijn familie (*“Drie keer per week en soms een keer per twee weken, dat hangt ervan af”*, CGVS, stuk 5, gehoor 1 februari 2017, p. 2). Bovendien heeft de verzoeker dan ook nog eens aangegeven dat zijn broer A., met wie hij een hele sterke band had, een maand na zijn terugkeer in Irak is vermoord door M. Het is dan ook duidelijk in zijn belang dat hij zich terdege informeert bij zijn familieleden over de gebeurtenissen die zich nog hebben afgespeeld na zijn vertrek en dat hij zich dergelijke belangrijke informatie zou kunnen herinneren. De vaagheden en inconsistenties en hieruit voortvloeiende vaststelling dat de verzoeker in wezen weinig moeite doet om op de hoogte te blijven van de gang van zaken in zijn land van herkomst, waar zijn broer ondertussen wel al zou zijn vermoord door zijn vervolger, vallen niet goed te praten met een loutere bewering dat zijn familie hem niet ongerust wou maken.

Verzoeker argumenteert ook nog dat rekening moet worden gehouden met het feit dat de moeder van M. *“langs haar neus weg”* naar hem informeerde. Verzoeker verwijst hiermee naar zijn verklaringen dat de moeder van M. nog is langs geweest in hun winkel om te vragen waar hij was. Verzoeker situeert dit bezoek van de moeder van M. echter op dezelfde dag dat hij M. een moord heeft zien plegen waarna hij is gevlucht naar zijn oom. Dit blijkt duidelijk uit het geheel van de afgelegde verklaringen tijdens de gehoren. Verzoeker verklaart tijdens het tweede gehoor dat hij niet precies weet of de moeder van M. ook na zijn vertrek uit Irak naar hem is komen vragen (CGVS, stuk 5, gehoor 1 februari 2017, p. 12). Verzoeker heeft het dus enkel over een gebeurtenis die plaatsvond toen hij nog in Irak was. De Raad ziet niet in hoe deze uitleg een verschoningsgrond kan vormen voor de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor duidelijke verklaringen kon afleggen over de gebeurtenissen die zich na zijn vertrek

nog in Irak hebben afgespeeld, terwijl hij hier tijdens zijn tweede gehoor zeer vage en inconsistente verklaringen over aflegde.

Verzoeker uit verder kritiek op de vaststelling dat het feit dat verzoekers broer A. vrijwillig afstand deed van zijn vraag om internationale bescherming en in december terugkeerde naar Bagdad om zijn vriendin te zien, de geloofwaardigheid van de voorgehouden problematiek verder ondergraaft. Verzoeker verduidelijkt dat zijn broer zelf geen getuige was van deze moord, zodanig dat de vrees die hij voor M. diende te koesteren, klein was. Dit was echter een misrekening, nu M. hem bij zijn terugkeer in Bagdad heeft doodgeschoten.

De Raad is van oordeel dat het niet overtuigend overkomt dat de broer van verzoeker in augustus 2015 alles plots heeft achtergelaten en een hele dure reis naar Europa heeft ondernomen omdat hij vreesde ook te worden vermoord door M. – hij lijkt immers op verzoeker, hij is slechts een beetje jonger dan verzoeker en zij waren vaak samen in Irak – om dan enkele maanden later in december 2015 vrijwillig terug te keren naar Bagdad omdat hij zijn vriendin te veel miste. Bij zijn terugkeer zou hij dan hebben afgewogen dat hij in wezen toch niet zoveel risico zou lopen om te worden gevisieerd door M. omdat hij uiteindelijk zelf geen getuige was van de moord. Deze redenering wordt tijdens het eerste gehoor aangehaald en nogmaals herhaald in het verzoekschrift. Het minimaliseren van het risico in hoofde van de broer van verzoeker, enerzijds, strookt niet met het gegeven dat zijn broer in de eerste plaats is gevlucht en een aanvraag om internationale bescherming heeft ingediend omdat hij vreesde voor zijn leven, anderzijds. Dat hij zelf geen groot risico zou lopen om te worden gevisieerd door M. omdat niet hij getuige was van de moord, gaat voorbij aan de reden waarom hij zijn land van herkomst in eerste instantie heeft verlaten. Dit is het feit dat hij op verzoeker lijkt en vaak samen was met M., waardoor M. hem dan ook zou kunnen verwarren met verzoeker, of dat M. verzoeker wenst te waarschuwen door A. te viseren. Tijdens het eerste gehoor heeft de verzoeker ook aangegeven dat zijn familie hem op de hoogte heeft gesteld dat M. verschillende keren achter hem is komen vragen. Hij wist dan ook, althans dit was het geval tijdens het eerste gehoor, dat zijn vervolger hem nog steeds zou viseren bij een terugkomst naar Irak. De vrijwillige terugkeer van verzoekers broer A. naar Irak doet dan ook wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Daarnaast benadrukt de Raad, gelet op wat voorafgaat, dat in de bestreden beslissing terecht wordt besloten dat dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoeker met M., en dit omwille van de verschillende vaagheden, inconsistenties en onwetendheden. Bijgevolg treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat het dan ook weinig geloofwaardig is dat zijn broer A. vermoord zou zijn omwille van de problemen die hij stelt te hebben gekend met M. Verzoeker stelt dus ten onrechte in zijn verzoekschrift dat de waarachtigheid van de moord op A. niet wordt betwist in de bestreden beslissing.

2.4.2.11. Verzoeker benadrukt tenslotte dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend omdat zijn twee broers werden vermoord in Irak. Met de dood van zijn broer O. wenst verzoeker te onderlijnen dat hij als soenniet in Irak geen normaal leven kan leiden. Dit aspect diende wel degelijk in acht te worden genomen bij de beoordeling of hij in aanmerking komt voor de status van vluchteling.

De Raad merkt op dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt “*dat soennieten in Bagdad grotere risico’s lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiitische milities*”, doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’: “*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*”, 26 maart 2018, p. 33-34). Het loutere gegeven soenniet te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hier in gebreke. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is, dreigt te worden vervolgd in Bagdad. Verder stelt de Raad vast er geen objectieve vaststellingen voorliggen die staven dat verzoekers broers zouden zijn vermoord omdat zij soenniet zijn.

2.4.2.12. De Raad besluit dat verzoeker de hierboven besproken gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, niet weerlegt. Deze vermelde motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 26 april 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde 'COI Focus' "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie

van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Uit de landeninformatie kan verder niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen,

blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt wel degelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal *IDP's* in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door

hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in hun verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bovendien naar informatie die ouder is dan de recente informatie vervat in de 'COI Focus' van 26 maart 2018. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook in 2018 voort. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. In die zin bevat de bestreden beslissing dan ook terecht een bespreking van de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers. Wat betreft de vraag van verzoeker bij de relevantie van de vaststelling dat Bagdad een groot aantal IDP's opvangt, merkt de Raad op dat de vaststelling dat Bagdad grote vluchtelingenstromen opvangt als een indicatie kan gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij de in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging. Uit de voormelde 'COI Focus' van 26 maart 2018 blijkt dat de meeste IDP's in Bagdad Arabische soennieten zijn die afkomstig zijn uit tribale gebieden in Anbar, waar zij over sterkte familiale structuren beschikken en dat IDP's in Bagdad zich vaak in een moeilijk economische situatie bevinden. Evenwel is in het afgelopen jaar 2017 het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

Verzoekers kritiek op de 'COI Focus' van 23 juni 2016, zijnde een gebrek aan actualisering van de informatie, een gebrek aan diversiteit van de bronnen, een gebrek aan volledigheid en een verkorte weergave van de werkelijkheid, is – naast het feit dat de beoordeling in de bestreden beslissing omtrent de situatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet gebaseerd is op de 'COI Focus' "*IRAK De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017 (CGVS, stuk 19, met 'landeninformatie', deel 1) – niet langer relevant aangezien de verwerende partij per aanvullende nota de 'COI Focus' "*IRAK De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018 heeft toegevoegd, op grond waarvan bovenvermelde vaststellingen worden gedaan. Er worden geen argumenten aangebracht op grond waarop de Raad kan vaststellen dat voormelde informatie niet correct, niet actueel of onvolledig zou zijn.

Tenslotte is de Raad van oordeel dat de door verzoeker bekritiseerde 'COI Focus', dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van het specifieke vluchtrelaas van verzoeker, niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden benadrukt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentswaarde kent. Bovendien dient iedere aanvraag om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met, onder andere, de concrete situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake deze aanvraag. In die zin stelt de Raad vast dat de aangehaalde rechtspraak van de Raad dateert van voor het standpunt dat de Raad innam in het arrest nr. 195 228 van de Algemene Vergadering van 20 november 2017.

Betreffende de verwijzing naar de verschillende reisadviezen, wijst de Raad erop dat dergelijk advies gericht is aan westerlingen die naar Irak reizen en niet slaat op Iraakse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van de verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen

leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade voor verzoekers om internationale bescherming.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt geïdendeerd dan wel omdat in zijn hoofde een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c), niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reële risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover de verzoeker hiermee verwijst naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, maar niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Er is geen informatie beschikbaar die aantoont dat personen louter omwille van hun soennitische achtergrond specifiek worden geïdendeerd. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. De verzoeker heeft, zo blijkt uit het voorgaande, ook geen voldoende zwaarwichtige aan zijn religie verbonden problemen aangehaald. Gelet op voorgaande vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker evenmin concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging specifiek wordt geïdendeerd.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS twee keer werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich tijdens elk gehoor laten bijstaan door zijn advocaat, en werd hij tijdens alle gehoren bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. In de mate dat de verzoeker nog aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM werden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3

en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De schending van deze artikelen wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MAES